

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **MUDr. PhDr. P. Č., CSc.,** zastoupeného JUDr. Josefem Burketem advokátem V Praze 6, Verdunská 37 proti žalovanému **Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy** se sídlem v Praze 1, Karmelitská 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci neudělení vědecké hodnosti,

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2002 č. j. 12 658/2002-30, kterým bylo zrušeno rozhodnutí vědecké rady Univerzity Karlovy v Praze ze dne 29. 10. 2001 č. j. 4966/2001-IV/Klap/CVIII, jímž byl zamítnut návrh komise pro obhajoby doktorských disertačních prací v oboru gynekologie a porodnictví ze dne 25. 10. 2001 na udělení vědecké hodnosti doktora lékařských věd žalobci. V odůvodnění žalovaný uvedl, že zohlednil skutečnost, že v průběhu řízení došlo k zásadní změně právní úpravy spočívající v tom, že k 31. 12. 2001 byly zrušeny předpisy upravující udělování vědeckých hodností, zejména zákon č. 53/1964 Sb. a vyhl. č. 64/1977 Sb., tj. předpisy, podle nichž bylo napadené rozhodnutí vydáno. Žalovaný pak pro provedeném řízení dospěl k závěru, že je třeba zrušit napadené rozhodnutí pro

nepřezkoumatelnost, protože v něm nejsou uvedeny dostatečně věcné důvody pro odmítnutí udělení vědecké hodnosti žalobci a také proto, že v době, kdy žalovaný o odvolání rozhodoval byly předpisy, na základě nichž bylo napadené rozhodnutí vydáno byly zrušeny a napadené rozhodnutí je podle předpisů platných v době rozhodování o odvolání považováno za rozhodnutí vydané orgánem, který pozbyl pravomoc udělovat vědeckou hodnost doktora věd.

V podané žalobě žalobce uvedl, že se cítí zkrácen na svých právech a napadené rozhodnutí žalovaného označil za nezákonné. S poukazem na § 49 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů namítal, že ačkoliv žalovaný mohl rozhodnout na podkladě dokladů předložených žalobcem, rozhodl o jeho odvolání až zhruba po pěti měsících. Žalovaný tak svou nečinností zabránil tomu, aby o právech a povinnostech žalobce rozhodla vědecká rada Univerzity Karlovy ještě v době, kdy nebylo pochyb o účinnosti zákona č. 53/1964 Sb. a vyhlášky č. 64/1977 Sb. Žalovaný nerozhodl ve lhůtách podle odst. 2 citovaného ustanovení a ani žalobce neuvědomil o tom, v jaké lhůtě a z jakých důvodů o odvolání rozhodne. Tím byla žalobci odňata možnost činit kroky k tomu, aby o jeho žádosti rozhodla vědecká rada UK ještě v době, kdy nebylo pochyb o účinnosti zákona č. 53/1964 Sb. a vyhlášky č. 64/1997 Sb. Zákon č. 111/1998 Sb. (dále jen zákon o vysokých školách), o jehož § 108 odst. 3 (body 1 a 5) žalovaný opřel napadené rozhodnutí, zcela neodůvodněně předpokládal, že všechna řízení, na jejichž základě by mohla být udělena vědecká hodnost „doktor věd“, zahájená po dni účinnosti zákona o vysokých školách, budou automaticky ukončena nejpozději do 31 .12. 2001. Citovaný zákon nestanovuje, jak má být postupováno v případě, kdy řízení o udělení vědecké hodnosti, které bylo zahájeno přede dnem účinnosti zákona o vysokých školách, nebude z jakéhokoli důvodu do 31. 12. 2001 ukončeno. Došlo tak k porušení jednoho z principů právního státu, podle kterého mají práva a povinnosti účastníků právních vztahů a postup při jejich uplatňování vyplývat ze zákona a nemají vznikat pochybnosti při jejich realizaci. Rozhodnutí žalovaného žalobce diskriminuje, ačkoliv Listina základních práva svobod v čl. 3 odst. 1 diskriminaci zakazuje. Základním žalobcovým právem, zaručeným Listinou, které bylo v daném případě porušeno, bylo právo na spravedlivé řízení, které se vztahuje i na řízení před správním orgánem. Bylo porušeno i právo na to, aby o návrhu na udělení vědecké hodnosti žalobci bylo rozhodnuto bez zbytečných průtahů. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě ustanovení § 108 odst. 3 zákona o vysokých školách, které podle názoru žalobce zasahuje do jeho veřejného subjektivního práva zaručeného Listinou základních práv a svobod a Úmluvou o ochraně lidských práva základních svobod, jíž je Česká republika vázána. Podle názoru žalobce je tedy toto ustanovení v rozporu s ústavním pořádkem. Pokud soud dospěje ke stejnému závěru, žádal žalobce, aby postoupil věc Ústavnímu soudu.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že rozhodování o udělení vědecké hodnosti není možné považovat za jednoduchou věc. Postup při udělování vědeckých hodností na základě zmocnění uvedeného v zákoně č. 53/1964 Sb. obsáhle upravovala vyhláška č. 64/1977 Sb. ve znění pozdějších předpisů. S ohledem především na § 37 této vyhlášky a § 46 správního řádu nebylo možno věc vyřešit bezodkladně. Pokud jde o další námitku žalovaný obdržel spisový materiál od předsedy vědecké rady Univerzity Karlovy dne 10. 1. 2002 a ve lhůtě stanovené správním řádem informoval žalobce o prodloužení lhůty a o důvodech prodloužení. Žalovaný požádal v zákonné lhůtě o stanovisko vědeckou radu a termíny zasedání tohoto orgánu nemůže ovlivnit. K otázce udělování vědecké hodnosti „doktor věd“ žalovaný uvedl, že za situace, kdy nabylo účinnosti ust. § 108 zákona o vysokých školách o zrušení právních předpisů o udělování vědeckých hodností, aniž by zákon o vysokých školách stanovil, jak v zahájených a dosud neskončených řízeních o udělení vědecké hodnosti pokračovat, je možno mimo jiné konstatovat, že v případě, že do 31. 12. 2001 bylo o udělení vědecké

hodnosti v prvním stupni rozhodnuto vědeckou radou vysoké školy a účastník řízení se proti tomuto rozhodnutí odvolal, žalovaný by měl vydat rozhodnutí o odvolání. V něm by měl zohlednit, že dojde-li v průběhu řízení ke změně právní úpravy, musí tuto novou právní úpravu v době vydání svého rozhodnutí žalovaný akceptovat. Žalovaný tedy musí odvoláním napadené rozhodnutí vědecké rady vysoké školy zrušit s ohledem na skutečnost, že orgán, který je vydal, pozbyl pravomoc o otázce udělování vědecké hodnosti rozhodovat, resp. proto, že institut udělování vědecké hodnosti „doktor věd“ zrušením příslušných právních předpisů zanikl. Rozhodnutí je tedy zákonné, je-li vydáno v souladu se zákonem platným v době jeho vydání. Udělení či neudělení vědecké hodnosti „doktor věd“ nemůže být založeno na ustanoveních zrušeného zákona, protože zákon o vysokých školách nemá příslušné přechodné ustanovení, které by umožňovalo řízení dokončit podle dosavadních předpisů. Proto od 1. 1. 2002 nelze bez jakýchkoli pochybností v řízení pokračovat a hodnosti doktora věd udělovat. Žalovaný se ztotožnil s názorem žalobce, že v řízení došlo v průběhu předchozích let k závažným chybám, pro něž bylo nutno rozhodnutí vydaná vědeckou radou jako nezákonná a též jako nepřezkoumatelná a řádně neodůvodněná zrušit. Celková délka správního řízení je nepřiměřená a výsledkem je meritorně neskončené řízení. Nicméně k diskriminaci žalobce nedošlo, neboť u ostatních účastníků neskončených řízení o udělení vědecké hodnosti „doktor věd“ proběhlo odvolací řízení podle správního řádu a o jejich odvoláních rozhodl žalovaný obdobně jako o odvolání žalobce. Žalovaný vyslovil názor, že napadené rozhodnutí nepodléhá přezkoumání soudem ve správním soudnictví a řízení by mělo být podle § 250d odst. 3 o. s. ř., resp. podle § 104 odst. 1 o. s. ř. (podle právní úpravy platné a účinné do 31. 12. 2002) zastaveno, a to s ohledem na § 248 odst. 1 o. s. ř., popř. s ohledem na § 248 odst. 2 písm. e) o. s. ř.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), v souladu s ustanovením § 132 s. ř. s. neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud a dokončí v ní řízení.

Podle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z obsahu správního spisu má za prokázané, že žalobce požádal dne 15. 9. 1998 o povolení obhajoby doktorské disertační práce. Vědecká rada Univerzity Karlovy rozhodla dne 30. 9. 1999 pod č. j. 4092/99-IV/Klap/CVIII o neudělení vědecké hodnosti žalobci. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 2. 2000 č. j. 33 151/2000-3/1 rozhodnutí vědecké rady zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Vědecká rada Univerzity Karlovy znovu rozhodla dne 26.4.2001 pod č. j. 397/2001-IV/Klap/CVIII o neudělení vědecké hodnosti žalobci. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 10. 2001 č. j. 21 041/2001-3/1 rozhodnutí vědecké rady zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Vědecká rada poté dne 25. 10. 2001 pod č. j. 4966/2001-IV/Klap/CVIII znovu rozhodla o neudělení vědecké hodnosti žalobci a k odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím opět toto rozhodnutí zrušil.

Pokud jde o námitku žalobce, že ustanovení § 108 odst. 3 zákona o vysokých školách je v rozporu s ústavním pořádkem, Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 64 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb. ve znění pozdějších předpisů

Nedůvodná je námitka žalobce, v níž namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože žalovaný rozhodl v rozporu s ust. § 49 odst. 1 a 2 správního řádu. Lhůty stanovené v citovaném ustanovení jsou zásadně povahy pořádkové, což znamená, že jejich nedodržení nemá bezprostřední vliv na práva účastníka řízení.

V meritu věci vycházel Nejvyšší správní soud ze zákona č. 53/1964 Sb., o udělování vědeckých hodností a o Státní komisi pro vědecké hodnosti, a z vyhlášky č. 64/1977 Sb., o řízení při udělování vědeckých hodností, ve znění pozdějších předpisů. Citovaný zákon mj. upravoval možnost udělit hodnost doktora věd a citovaná vyhláška prováděla některá ustanovení zákona, zejména pokud jde o řízení při udělování vědeckých hodností. Podle těchto právních předpisů bylo možno postupovat do 31. 12. 2001, kdy pozbyly platnosti a účinnosti. Zákon o vysokých školách dnem 31. 12. 2001 v § 108 odst. 3 body 1 a 5 totiž zrušil zákon č. 53/1964 Sb. i vyhlášku č. 64/1977 Sb. Zákon o vysokých školách neobsahuje žádná přechodná ustanovení o tom, jak postupovat ve věcech, kdy řízení o udělení vědecké hodnosti nebylo ke dni 31. 12. 2001 pravomocně skončeno. Vzhledem k této skutečnosti není možné od 1. 1. 2002 v řízení o udělení vědecké hodnosti pokračovat. Žalovaný však nemohl řízení zastavit, protože mu to neumožňuje ust. § 30 správního řádu. Podle ust. § 59 odst. 2 správního řádu, jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí zruší. Podle tohoto ustanovení postupoval žalovaný, když napadené rozhodnutí zrušil, aniž by věc vrátil správnímu orgánu, který je vydal, k novému projednání a rozhodnutí. Vzhledem ke zrušení zákona č. 53/1964 Sb. a vyhlášky č. 64/1997 Sb. neexistuje od 1. 1. 2002 správní orgán, který by měl kompetenci v řízení o udělení vědecké hodnosti pokračovat.

Námitku žalovaného uvedenou v jeho vyjádření, že napadené rozhodnutí nepodléhá přezkoumání soudem s odkazem na ust. 248 odst. 1 a 2 písm. e) je nutno označit v současné době za neopodstatněnou, protože s účinností od 1. 1. 2003 postupuje soud při přezkoumávání rozhodnutí vydaného v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné podle s. ř. s. Ust. § 248 odst. 2 písm. e) o. s. ř. bylo sice zčásti převzato do § 70 písm. c) s. ř. s., ale je zúženo na kompetenční výluku úkonů správního orgánu, jimž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl. Ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný žádné náklady nevynaložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. července 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu